mohlo by to vésti ke zrušení nař. rozhodnutí, když tě toto obstojí opřeno jsouc o důvody uvedené nahoře sub lit. a) a c).

Č. 12.088.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: K tomu, aby promlčení práva pojišťovny vyměřiti pojistné nastalo až po 10 letech (místo po 3 letech, § 176 zák. č. 221/1924 Sb.) je třeba, aby zaměstnavatel, nepodav přihlášku, jednal obmyslně.

(Nález ze dne 22. října 1935 č. 18.951/35.)

Prejudikatura: Boh. A 11.383/34.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna proti zemskému úřadu v Bratislavě o sociální pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna předepsala platebním výměrem, doručeným 1. února 1932, Janu K. v P. za posluhovačku Emu K. za dobu: od 1. ledna 1924 do 30. června 1926 pojistné nemocenské částkou Kč 324·—, od 1. července 1926 do 31. prosince 1928 nemocenské částkou Kč 366·—, invalidní a starobní částkou Kč 567·30, od 1. ledna 1929 do 1. června 1930 nemocenské částkou Kč 196·45, invalidní a starobní částkou Kč 192·—, úhrnem Kč 1.645·75.

K odvolání Jana K. okr. úřad v Prešově výměrem z 12. dubna 1932 platební výměr zrušil, pokud jde o pojistné za dobu od 1. ledna 1924 do 31. prosince 1928, z důvodu promlčení a v ostatním výměr potvrdil. Nehledíc k otázce pojistné povinnosti, odůvodnil okr. úřad výrok o promlčení v podstatě tím, že přijal ospravedlnění strany, proč nepřihlásila zmíněnou posluhovačku k pojištění, jako odůvodněné a že dále pojišťovna nepodala důkaz o tom, že strana postupovala s úmyslem pojišťovnu na pojistném zkrátit. Proto neuznal promlčecí dobu desetiletou dle § 176 zák. o sociálním pojištění.

Žal. úřad nař. rozhodnutím potvrdil výměr okr. úřadu z jeho důvodů s tou změnou, že právo pojišťovny na předpis pojistného před 1. prosincem 1928 podle § 176 odst. 1 s použitím § 177 zák. č. 221/1924 Sb. je promlčeno a na okr. nemoc. pojišťovně je, aby podle § 20 odst. 1 cit. zák. za dobu od 1. prosince 1928 do 1. června 1930 příspěvky novým platebním výměrem stanovila. K odůvodnění uvedl žal. úřad mezi jiným ještě toto:

Ema K. k pojištění přihlášena byla. Tímto činem ještě nikterak není dokázán úmysl Jana K., že vědomě nepodal ohlášku, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné. Tento v stížnosti a během správního řízení popíral pojistnou povinnost. Z výsledku šetření se podává, že K. mohl míti za to, že K.-ová jako posluhovačka pojištění nepodléhá. Z toho důvodu neučinil před vyzváním pojišťovny ohlášku. To svědčí o bezelstnosti zaměstnavatele. Tak třeba vzhledem k 3roční lhůtě promlčecí právo pojišťovny na předpis příspěvků před 1. prosincem 1928 (§ 177) považovati za promlčené.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost napadá nař. rozhodnutí o promlčení práva pojišťovny na předepsání pojistného za dobu starší 3 let vůbec, to je i za dobu od 1. ledna 1924 do 30. června 1926, tvrdíc, že žal. úřad posuzoval promlčení jen s hlediska zák. č. 221/1924 Sb. a neobíral se otázkou promlčení za dobu před účinností tohoto zák. Stížnost zabývající se toliko předpisy cit. zák. nemá, pokud jde o dobu před 1. červencem 1926, pro kterou by bylo otázku tu posouditi podle zák. čl. XIX:1907, jak správně naznačilo nař. rozhodnutí ve své důvodové části, vůbec konkretisované námitky. To má zřejmě příčinu v tom, že st-lka již ve svém odvolání k žal. úřadu z 2. června 1932 vycházela jedině z předpisu § 176 cit. zák. č. 221/1924 Sb., poukazovala na důkaz, že tu jest na místě 10letá promlčecí lhůta k tomu, že tento zákon dnem 1. července 1926 rozšířil pojistnou povinnost výslovně na posluhovačky a formulovala pak odvolací návrh v ten smysl, že zúčastněná strana je povinna zaplatiti pojistné též za dobu od 1. července 1926 do 31. prosince 1928 v částce Kč 933·30. Výrok I. stolice o promlčení za dobu předchozí v odvolání ani slovem nenapadala. Právem tedy ve shodě s §em 81 odst. 2 vl. nař. č. 8/1928 Sb. omezil se žal. úřad na přezkoušení nároku za dobu od 1. července 1926 do 1. prosince 1928. Proto není se ani nss-u zabývati dobou před 1. červencem 1926 (§ 5 zák. o ss).

Pro dobu následující je na sporu otázka, platí-li zde promlčecí lhůta 10letá, jak uplatňuje stížnost, či 3letá, jak rozhodl žal. úřad. Podle znění nař. rozhodnutí, které jednak převzalo důvody I. stolice, jednak dodalo další odůvodnění vlastní, spočívá toto na úsudku, že zaměstnavatel jednal bezelstně, což úřad z jednotlivých skutečností případu dovodil, a dále na zjištění, že pojišťovna nepodala důkazu o tom, že zaměstnavatel jednal v úmyslu zkrátiti pojišťovnu na pojistném, jsa si vědom pojistné povinnosti. Naproti tomu zastávala st-lka v řízení správním a ještě ve stížnosti zastává právní názor, že již tím, že zaměstnavatel nepodal předepsanou přihlášku k pojištění vůbec, dán jest tu zákonný předpoklad úmyslu zkrátiti pojišťovnu a že tohoto úmyslu nemusí ona dokazovati, nýbrž že jest to věcí dotčeného zaměstnavatele, příp. úřadu, příslušný důkaz podati a ona že má pouze těmito snesený průkazní materiál případně vyvraceti.

Toto stanovisko jest právně mylné.

Právní otázkou náležitostí pro 10letou lhůtu promlčecí podle § 176 odst. 1 zabýval se nss v nál. Boh. A 11.383/34 a vyslovil, že vedle objektivní podmínky, že zaměstnavatel podal nesprávné oznámení nebo že ho neučinil vůbec, musí býti současně dán předpoklad subjektivní, totiž, aby zaměstnavatel při porušení oznamovací povinnosti jednal vědomě za účelem zkrátiti pojišťovnu o pojistné, tedy dolosně. Po stránce procesní vyvodil pak nss z cit. ustanovení, že musí býti zaměstnavateli dokázáno, že oba předpoklady jsou splněny a že pojišťvna uplatňující nárok na vyměření pojistného v mimořádné desetileté lhůtě promlčecí musí uvésti takové skutečnosti, jež by existenci řečených předpokladů mohly prokázati.

Tento positivní důkaz dolosnosti zaměstnavatelovy není podán pouhou okolností, že zaměstnavatel přihlášky k pojištění, za které pojišťovna uplatňuje svůj nárok na pojistné, nepodal. Důkaz ten nemůže býti shledán ani v okolnostech, ve stížnosti namítaných proti stanovisku úřadu o bezelstnosti zaměstnavatele, že totiž tento musil věděti o pojistné povinnosti, o niž zde jde, a znáti předpisy §§ 2 a 248 c) zák. č. 221/1924 Sb., ježto žádná z těchto okolností o sobě neznamená ještě dolosnost zaměstnavatele. Proto je v tomto případě také bezpodstatný poukaz stížnosti na zásadu, že neznalost předpisů neomlouvá.

Neshledal-li tedy žal. úřad v tomto případě, že zaměstnavatel nepodal oznámení (§ 17 násl. cit. zák.), aby zkrátil pojišťovnu o pojistné, a v důsledku toho pro promlčení nepřiznal lhůtu 10 let, neporušil zákon.

Č. 12.089.

Řízení před nss-em: I. Zrušil-li nss v případě, kde skutkové předpoklady pro posouzení příslušnosti žal. úřadu byly nesporné, nař. rozhodnutí pro nezákonnost, nemající vliv na posouzení kompetence úřadu, nemůže nss projednávaje stížnost do nového rozhodnutí téhož úřadu, vydaného podle § 7 zák. o ss, věcně zkoumati námitku nové stížnosti, popírající kompetenci úřadu.

Pojištění nemocenské (Slovensko): II. Povinnost zaměstnavatele hraditi povoz pro lékaře?

(Nález ze dne 22. října 1935 č. 18.952/35.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 10.143/32.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v L. proti zemskému úřadu v Bratislavě o nemocenské pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si pojišťovna odepřela výměrem z 12. dubna 1928 odepsati Arpádu T. v M., dnešní zúčastněné straně, výlohy na povoz lékaře pro jeho zaměstnance Štěpána G., Jana Sz. a Josefa H. v částce Kč 136·05 pojišťovně vzešlé, poněvadž podle § 4 nař. min. pro Slov. č. 20 z r. 1920, vydaného na základě § 14 zák. č. 64/1918, zaměstnavatel byl povinen poskytnouti zdarma povoz pro lékaře, kterého nemocní potřebovali, a této povinnosti nevyhověl.

Odvolání zúčastněné strany bylo v pořadí stolic správních zamítnuto výměrem žal. úřadu ze 16. února 1929. — — — Toto rozhodnutí bylo k stížnosti zúčastněné strany zrušeno nál. Boh. A 10.108/32 pro nezákonnost v podstatě proto, že odstavcem 2 čl. IV zák. č. 248/23 Sb. byl zrušen také předpis obsažený v odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907, který ukládal zaměstnavateli povinnost poskytnouti povozy za účelem lékařského ošetření onemocnělých zaměstnanců, § 141 odst. 1 zák. 221/1924 svým doslovem mluví právě proti stanovisku žal. úřadu a z odst. 2 téhož paragrafu nelze pro věc ničeho vytěžiti, ježto cit. předpis odst. 2 § 28 zák. čl. XLV:1907 byl, jak shora dovozeno, zrušen zák. č. 248/1923 Sb., tedy ještě dříve, než nabyl zák. č. 221/1924 Sb. účinnosti.